

Arrest

nr. 186 363 van 2 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X die *loco* advocaat X verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name dat verzoeker in Irak door leden van de sjiiitische Saraya al Salaam-militie gedwongen werd om zich te bekeren tot de sjiiitische strekking en zich bij deze militie aan te sluiten ofwel geld te betalen, hetgeen hij weigerde, waarna hij werd bedreigd en vervolgd en zij zijn broer hebben vermoord. Daarnaast verklaart verzoekster dat een collega op haar voormalig werk haar meedeelde dat zij hoorde dat verzoekers de al-Hashd-militie hebben aangevallen en dat deze collega eveneens zei dat sjiiitische collega's niet wilden dat zij nog terug naar het werk kwam omdat zij op de hoogte waren van het feit dat zij zich na haar huwelijk bekeerd had tot de soennitische strekking. Tevens verklaarde verzoekster dat zij eerder gehuwd was met een vorige echtgenoot maar in 2009 van hem scheidde omdat zij twee kinderen met hem had die zij bij de geboorte verloor door een genetische afwijking bij haar voormalige echtgenoot.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. X van 15 september 2016 omdat er geen geloof werd gehecht aan hun asielrelaas en omdat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun originele identiteitskaart en dat van hun kind, hun origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van een huwelijksakte, een kopie van een klacht van verzoekers vader betreffende de moord op zijn broer, een foto van een poort van een huis met opschrift, een brief van hun advocaat met persartikels betreffende de algemene veiligheidssituatie voor soennieten in Irak en een kopie van een klachtendossier van april 2013 van een soennitische inwoner van Bagdad in verband met problemen die hij met onbekende gewapende personen kende.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen noch verzoeksters huidig aangevoerde asielmotieven kunnen aantonen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.2. In de mate verzoekers voorhouden dat het in hun geval gaat om bedreigingen en afpersingen door de sjiitische militie en niet om gedwongen rekrutering zoals verkeerdelijk werd voorgenomen reeds van bij hun vorige asielaanvraag, merkt de Raad op dat verzoekers de mogelijkheid gehad hebben dit middel op te werpen in het kader van hun vorige asielaanvraag doch echter hebben nagelaten dit te doen. Dit gezegd zijnde, wijst de Raad op de verklaringen afgelegd door verzoeker zelf. Zo heeft hij tijdens zijn eerste asielaanvraag duidelijk verklaard dat hij door de sjiitische militie gedwongen werd zich te bekeren tot de sjiitische strekking en elke vrijdag in deze moskee te komen bidden; als hij weigerde moest hij een som geld betalen (zie gehoorverslag 22 maart 2016, 9, 14):

“(…)Die mensen waar u naartoe bent gegaan, wat wilden zij van u?

Ten eerste, dat ik sjiitisch moet zijn gelijk hun. Dus ik moest elke vrijdag naar de moskee komen zoals hun, om er elke vrijdag te bidden. En ik moest ook tôt hun behoren. Zij hebben mij het blad gegeven dat ik moest invullen. Dus op dat moment, dat hij mij dit zei, heb ik hem een reden gegeven, ik heb een familie, met een kind, ik onderhoud hun. Dan hebben ze me gezegd: je hebt een keuze, ge moet geld geven, 30 000 dollar of ge moet sjiïet worden en ge moet ook elke vrijdag komen bidden.

Maar ik begrijp het niet zo goed, wat zou u dan moeten doen? U moest naar die moskee gaan? Wat moest u dan doen?

De bedoeling van hen is dat ik de vrijdag naar hun moskee moest komen. Ik moest naar hun komen waar aile sjiïeten mensen zijn. Ik moest naar hun gaan om aan te tonen dat ik tôt hen behoorde en niet tôt de soennieten. Wij bidden op vrijdag.

Maar waarom zei u dat u een familie moest onderhouden en moest werken?

Ik heb hem die reden gegeven om te zeggen dat ik niet tot bij jullie kon horen en mensen vermoorden.

Bij hun horen? Wat bedoelt u daarmee?

Ze willen dat ik bij hun behoor. Ze wilden dat ik bij hun kwam. Ik moest ook die brief invullen en dan bij hen komen, als ik bij hen wil behoren, dan pas zouden ze me zeggen wat ik moest doen. Ik weet dat ze mensen doden, ik weet zeker dat zij mijn broer hebben vermoord. Dat zijn gewapende milities, die tegen de regering zijn. Zij vermoorden, zij schakelen mensen uit. Je kan dit opzoeken op het internet. Je kan zoeken: vermoorden, jeish al mehdi. Je kan het ook zien.

Maar bedoelt u dan dat zij van u verwachtten dat u zich bij hen zou aansluiten?

Ja

Dus als ik het goed begrijp, die personen verwachtten van u dat u bij Jeish Al Mehdi zou komen?

Nee, zij zijn Saraay al Salaam, zij horen bij Jeish al Mehdi?

Maar wilden zij u dan rekruteren bij Saray al Salam?

Ja, maar zij behoren tôt Jeish Al Mehdi, dat is hun officiële instantie.

Maar u was zelf toch soennitisch?

Ja

Waarom zouden zij u dan willen rekruteren bij Saraay Al Salaam?

Omdat ik in een sjiitische wijk woon.

Wij hebben informatie dat soennitische mensen over het algemeen niet gerekruteerd worden door een sjiitische militie, waarom zouden zij u rekruteren?

Omdat ik in een wijk ben van sjiieten. Hij heeft me gevraagd dat ik me t t de sjiieten zou bekeren en hij zei tegen mij, nadat je dit gedaan hebt, wil ik dat je bij ons aansluit.

En wat zou u dan bij hen moeten doen?

Dat zijn een groep van gewapende mensen. Ik ben er zeker van dat ze vermoorden en plaatsen verwoesten.(...)”

Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Waar verzoeker voorts voorhouden dat verweerder de door hen neergelegde documenten “niet zomaar van tafel kan vegen met de “makkelijke oplossing” voor alle bewijsstukken uit Irak alsdat documenten in Irak eenvoudig vervalst kunnen worden”, gaan zij uit van een onvolledige/selectieve lezing van de bestreden beslissingen en gaan zij voorbij aan de overige pertinente motieven waaruit blijkt dat de klacht die zijn vader zou hebben ingediend in verband met de moord op zijn broer, de foto van de poort en het klachtendossier van april 2013 van een soennitische inwoner van Bagdad elke bewijswaarde ontberen:

“Betreffende de nieuwe documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas, namelijk de foto van een poort met een opschrift en de kopie van een klacht van uw vader naar aanleiding van de moord op uw broer, dient te worden benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag en zoals hierboven verder werd beargumenteerd, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Betreffende de klacht die uw vader zou hebben ingediend in verband met de moord op uw broer, moet verder worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van dit document, dat overigens slechts een kopie betreft, is bijgevolg uiterst gering. Zij verder opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u dit stuk nu pas ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegt, aangezien de klacht dateert van 14 juli 2015, nog voor uw vertrek uit uw herkomstland. Bijgevolg kan redelijkerwijze verwacht worden dat u, die bovendien ook na uw vlucht uit het land nog met uw vader contact onderhield (CGVS 1ste AA, p. 4), dit stuk eerder zou hebben trachten te bekomen en het reeds naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag zou hebben neergelegd. Meer nog maakte u in het kader van uw vorige asielaanvraag geen enkele melding van een klacht die uw vader in verband met de moord op uw broer had ingediend (CGVS 1ste AA, gehoorverslag; verzoekschrift RVV), niettemin dit deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van uw vluchtmotief. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, alsook de waarachtigheid van dit nieuwe door u neergelegde stuk, enkel verder onderuit gehaald.

Betreffende de foto van de poort die u neerlegde, moet bovendien worden opgemerkt dat uit deze foto niet opgemaakt kan worden dat het hier de poort van uw eigen woning betreft, noch door wie dit opschrift dan wel werd aangebracht.

Voorgaande opmerkingen aangaande de geringe bewijswaarde van Iraakse documenten gelden eveneens voor de door u neergelegde kopie van een klachtendossier van april 2013 van een soennitische inwoner van Bagdad in verband met problemen die hij met onbekende gewapende personen kende. Dit stuk draagt hoe dan ook geen nieuwe informatie aan betreffende uw persoonlijke situatie in Irak. Het feit dat u een dergelijk voorbeeld naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag aanbrengt werpt evenmin een ander licht op de vaststelling in het kader van uw vorige asielaanvraag dat u verklaarde niet te weten of andere soennieten uit uw wijk gelijkaardige problemen als u hebben gehad en dat u verklaarde zich hierover noch in Irak, noch vanuit België te hebben geïnformeerd (CGVS 1ste AA, p16). Zij verder benadrukt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratieve dossier naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag, blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de milities die deel uitmaken van het vrijwilligersleger, al Hashd al Shaabi, en dat recente rapporten betreffende religieuze vrijheid in Irak (waarvan eveneens een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag) geen enkele melding maken van gedwongen bekering onder dwang van sjiitische milities. Meer nog, het voorbeeld dat u aandraagt maakt evenmin melding van gedwongen rekrutering en/of bekering door milities. Zij behandelen slechts een klacht van een persoon die na vrijwillige bekering tot de soennitische strekking door onbekenden bedreigd werd en bevolen werd om de wijk te verlaten. Op geen enkel moment is er in deze documenten sprake van een gedwongen bekering noch van een gedwongen rekrutering door de milities. Bijgevolg kan dit voorbeeld evenmin aanzien worden als een element dat bovenvermelde informatie zou tegenspreken.”

Daar waar verzoekers, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie (M.M. tegen Ierland), aanvoert dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan de gedeelde bewijslast tussen verzoekers en het CGVS, dient te worden benadrukt dat deze gedeelde bewijslast geen afbreuk doet aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten. Er is in hoofdte van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekers geen elementen hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet

5.3. Waar verzoekers voorhouden dat verzoekster in de ogen van de sjjiitische milities een geloofsafvallige is vermits zij als initieel sjjiitische moslima zich bekeerde tot het soennisme naar aanleiding van haar huwelijk met haar soennitische echtgenoot, wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar haar profiel niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Mede gelet op de in het kader van hun eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vermeende vrees en problemen, haalde verzoekster bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan haar soennitische religie en haar bekering de soennitische religie. Zo stelde zij uitdrukkelijk in het kader van haar eerste asielaanvraag dat zij geen andere problemen had dan deze die haar echtgenoot en broer beweerde te kennen (gehoorverslag 22 maart 2016, 3 en 8). Hetzelfde dient gezegd te worden over het feit dat zij gescheiden is en, ofschoon de Raad hiervoor begrip opbrengt, het tweemaal verliezen van haar kind na de geboorte. Verzoekster toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van haar profiel.

5.4. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Bagdad betwisten en rapporten en persartikels bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Bagdad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers Bagdad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoekers brengen dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 maart 2017, voeren verzoekende partijen aan dat de situatie van verzoekster noopt tot een individuele subsidiaire bescherming omdat zij hoogzwanger is en bij een terugkeer naar Irak het risico loopt haar kindje te verliezen. Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoekster in juni moet bevallen en zij in het verleden reeds twee kindjes heeft verloren. Verzoekende partijen vervolgen dat verzoekster zich bij het huwelijk bekeerd heeft van het sjiisme naar het sunnisme en daar problemen mee gekregen heeft daar haar oom een belangrijke sjiïet is. Verzoekende partijen stellen dat er later nog meer problemen zijn gekomen nadat de sjiitische militia verzoeker viseerde en hem onder druk zette om geld te betalen. Verzoekende partij argumenteren voorts dat in de eerste beslissingen werd gesteld dat hun relaas ongeloofwaardig is en zij geen bewijzen voorlegden, terwijl zij thans verschillende politieattesten neerleggen en foto's die niet onderzocht worden.

Betreffende het argument van verzoekende partijen dat verzoekster zich bij het huwelijk bekeerd heeft van het sjiisme naar het sunnisme en daar problemen mee heeft gekregen daar haar oom een belangrijke sjiïet is, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoekers voorhouden dat verzoekster in de ogen van de sjiitische militie een geloofsafvallige is vermits zij als initieel sjiitische moslima zich bekeerde tot het soennisme naar aanleiding van haar huwelijk met haar soennitische echtgenoot, wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar haar profiel niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Mede gelet op de in het kader van hun eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vermeende vrees en problemen, haalde verzoekster bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan haar soennitische religie en haar bekering de soennitische religie. Zo stelde zij uitdrukkelijk in het kader van haar eerste asielaanvraag dat zij geen andere problemen had dan deze die haar echtgenoot en broer beweerde te kennen (gehoorverslag 22 maart 2016, 3 en 8). Hetzelfde dient gezegd te worden over het feit dat zij gescheiden is en, ofschoon de Raad hiervoor begrip opbrengt, het tweemaal verliezen van haar kind na de geboorte. Verzoekster toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van haar profiel.”* Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat er later nog meer problemen zijn gekomen nadat de sjiitische militia verzoeker viseerde en hem onder druk zette om geld te betalen, benadrukt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen dat zij bij hun vorige asielaanvraag aanhaalden en waarin zij tot op heden volharden, met name de beweerde problemen met een sjiitische militie die hen bedreigde en vervolgde omdat verzoeker weigerde zich te bekeren tot de sjiitische strekking en bij hun militie aan te sluiten ofwel geld te betalen, in het kader van hun eerste asielaanvraag bij 's Raad arrest nr. X van 15 september 2016, dat gezag van gewijsde geniet, ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekende partijen brengen in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen ter terechtzitting op algemene wijze voorhouden, wordt er wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door hen in het kader van hun huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten. Verzoekende partijen gaan echter niet *in concreto* in op, en laten alzo geheel na concrete opmerkingen te formuleren met

betrekking tot hetgeen dienaangaande in de beschikking d.d. 14 maart 2017 wordt vastgesteld, met name:

“Waar verzoeker voorts voorhouden dat verweerder de door hen neergelegde documenten “niet zomaar van tafel kan vegen met de “makkelijke oplossing” voor alle bewijsstukken uit Irak alsdat documenten in Irak eenvoudig vervalst kunnen worden”, gaan zij uit van een onvolledige/selectieve lezing van de bestreden beslissingen en gaan zij voorbij aan de overige pertinente motieven waaruit blijkt dat de klacht die zijn vader zou hebben ingediend in verband met de moord op zijn broer, de foto van de poort en het klachtendossier van april 2013 van een soennitische inwoner van Bagdad elke bewijswaarde ontberen: “Betreffende de nieuwe documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas, namelijk de foto van een poort met een opschrift en de kopie van een klacht van uw vader naar aanleiding van de moord op uw broer, dient te worden benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag en zoals hierboven verder werd beargumenteerd, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Betreffende de klacht die uw vader zou hebben ingediend in verband met de moord op uw broer, moet verder worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van dit document, dat overigens slechts een kopie betreft, is bijgevolg uiterst gering. Zij verder opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u dit stuk nu pas ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegt, aangezien de klacht dateert van 14 juli 2015, nog voor uw vertrek uit uw herkomstland. Bijgevolg kan redelijkerwijze verwacht worden dat u, die bovendien ook na uw vlucht uit het land nog met uw vader contact onderhield (CGVS 1ste AA, p. 4), dit stuk eerder zou hebben trachten te bekomen en het reeds naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag zou hebben neergelegd. Meer nog maakte u in het kader van uw vorige asielaanvraag geen enkele melding van een klacht die uw vader in verband met de moord op uw broer had ingediend (CGVS 1ste AA, gehoorverslag; verzoekschrift RVV), niettemin dit deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van uw vluchtmotief. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, alsook de waarachtigheid van dit nieuwe door u neergelegde stuk, enkel verder onderuit gehaald. Betreffende de foto van de poort die u neerlegde, moet bovendien worden opgemerkt dat uit deze foto niet opgemaakt kan worden dat het hier de poort van uw eigen woning betreft, noch door wie dit opschrift dan wel werd aangebracht. Voorgaande opmerkingen aangaande de geringe bewijswaarde van Iraakse documenten gelden eveneens voor de door u neergelegde kopie van een klachtendossier van april 2013 van een soennitische inwoner van Bagdad in verband met problemen die hij met onbekende gewapende personen kende. Dit stuk draagt hoe dan ook geen nieuwe informatie aan betreffende uw persoonlijke situatie in Irak. Het feit dat u een dergelijk voorbeeld naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag aanbrengt werpt evenmin een ander licht op de vaststelling in het kader van uw vorige asielaanvraag dat u verklaarde niet te weten of andere soennieten uit uw wijk gelijkaardige problemen als u hebben gehad en dat u verklaarde zich hierover noch in Irak, noch vanuit België te hebben geïnformeerd (CGVS 1ste AA, p16). Zij verder benadrukt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratieve dossier naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag, blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de milities die deel uitmaken van het vrijwilligersleger, al Hashd al Shaabi, en dat recente rapporten betreffende religieuze vrijheid in Irak (waarvan eveneens een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag) geen enkele melding maken van gedwongen bekering onder dwang van sjiitische milities. Meer nog, het voorbeeld dat u aandraagt maakt evenmin melding van gedwongen rekrutering en/of bekering door milities. Zij behandelen slechts een klacht van een persoon die na vrijwillige bekering tot de soennitische strekking door onbekenden bedreigd werd en bevolen werd om de wijk te verlaten. Op geen enkel moment is er in deze documenten sprake van een gedwongen bekering noch van een gedwongen rekrutering door de milities. Bijgevolg kan dit voorbeeld evenmin aanzien worden als een element dat bovenvermelde informatie zou tegenspreken.” Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen en werpen geen ander licht op deze vaststellingen.

Met betrekking tot de argumentatie van verzoekende partijen dat de situatie van verzoekster noopt tot een individuele subsidiaire bescherming omdat zij hoogzwanger is en bij een terugkeer naar Irak het risico loopt haar kindje te verliezen, in welk verband zij erop wijzen dat verzoekster in juni moet bevallen en in het verleden reeds twee kindjes verloor, stelt de Raad vast dat de bekommernissen van verzoekende partijen begrijpelijk zijn en het niet evident is om met kleine kinderen terug te keren naar

Bagdad, doch dat zij geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade hebben aangetoond en dat de komst van een baby daar geen afbreuk aan doet.

Verzoekende partijen brengen derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 14 maart 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS